

עק"פ 56296/03/19 - פ"ס נגד פ"ו, פ"ו, פ"ס, פ"א

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עק"פ 56296-03-19 סלמאן נ' וסים ואח' 15 אפריל 2019

בפני הרכב כבוד השופטים:

י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

ב. בר-זיו, שופט

כ. סעב, שופט

המערער:

פ"ס

ע"י ב"כ עוה"ד סוהיל דכוור

נגד

המשיבים:

1. פ"ו

2. פ"ו

3. פ"ס

4. פ"א

ע"י ב"כ עוה"ד ג'יהאן עבדאלחק-חמדאן

פסק דין

א. בפנינו ערעור על החלטת בית המשפט השלום בעכו (כב' השופטת ג'ני טנוס) מיום 12/2/19 בתיק ק"פ 6913-03-18, לפיה בוטלה הקובלנה הפרטית שהגיש המערער כנגד המשיבים.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

המערער הוא אביהם של ארבעת המשיבים, וביניהם נטושה מחלוקת סביב הסכם מתנה מיום 10/10/12, לפיו אמורים כל נכסי המקרקעין שבבעלותו של הקובל לעבור לבעלותם של המשיבים וללא תמורה.

לטענת הקובל, זויפה חתימתו על-ידי המשיבים.

המחלוקת אשר בין הצדדים הביאה לשורה של הליכים משפטיים שהתנהלו במהלך ארבע השנים האחרונות.

ג. בקובלנה הפלילית הפרטית המתוקנת נטען, שבהסתמך על ההסכם הנושא את חתימתו המזויפת של הקובל, ביצעו המשיבים פעולות רישום בלשכת המקרקעין בנצרת, ומשנודע הדבר למערער, הגיש הוא תלונה במשטרת ישראל כנגד המשיבים בגין קבלת דבר במרמה וזיוף.

בחוות דעתה של המעבדה לזיהוי פלילי במשטרת ישראל מיום 9/6/14, צוין, כי לא נמצאה התאמה בתכונות הכתיבה בין חתימותיו של הקובל לבין החתימה המופיעה על גבי ההסכם, אך למרות חוות הדעת, סגרה המשטרה את התיק שנפתח בגין תלונה זו.

למרות חוות הדעת הנ"ל של המז"פ, דחתה הפרקליטות ביום 30/7/17 את הערר שהגיש הקובל כנגד סגירת התיק בגין התלונה שהגיש.

ד. הקובל מייחס למשיבים עבירות לפי סעיפים 189, 191, ו- 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **"החוק"**), עבירות לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, סעיף 1, סעיף 2(6) ו- 2(10), וכמו כן עבירות לפי סעיפים 414, 415, 418 ו- 420 של החוק.

ה. המשיבים עתרו בפני בית משפט קמא לביטול הקובלנה ובהחלטתו מיום 12/2/19 נעתר בית משפט קמא לבקשה זו.

ו. תחילה באשר לעבירות לפי סעיף 415 של החוק (קבלת דבר במרמה), סעיף 418 (זיוף), וסעיף 420 (שימוש במסמך מזויף):

בית משפט קמא ציין, כי סעיף 68 של חוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982, קובע, כי אדם רשאי להאשים אחר בעבירה פלילית מן העבירות המנויות בתוספת השנייה של החוק על-ידי הגשת קובלנה לבית משפט. התוספת השנייה, מכילה רשימה סגורה של עבירות בגין ניתן להגיש קובלנה פלילית, ואולם סעיף 414 (סעיף ההגדרות), וכן סעיפים 415, 418, 420 של החוק, אינם מופיעים בתוספת השנייה של חוק סדר הדין הפלילי, ומכאן שלא ניתן להגיש קובלנה בגין.

לפיכך, יש למחוק הוראות חיקוק אלה מן הקובלנה.

על קביעתו זו של בית משפט קמא אין בפנינו ערעור.

ז. הוראת החיקוק השנייה שבקובלנה מתייחסת לסעיף 189 של החוק (כניסה בכוח למקרקעין), סעיף 190 (אחיזת מקרקעין בכוח), וסעיף 192 (איומים). סעיף 1 של התוספת השנייה לחוק סדר הדין הפלילי מפרט אותן עבירות של חוק העונשין בגין ניתן להגיש קובלנה פלילית פרטית, ואכן, עבירות לפי סעיף 189, 190, 192 כלולות במסגרת עבירות אלה.

ואולם, בסיפא של סעיף 1 הנ"ל בתוספת השנייה צוין הסייג: **"ולמעט עבירות כאמור שנעברו כלפי בן משפחה"**. הסעיף מפנה להגדרת **"בן משפחה"**, בחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991.

נוכח העובדה שהקובל הוא אביהם של המשיבים, קבע בית משפט קמא, שבנסיבות אלה, חל הסייג בדבר המניעות מהגשת קובלנה בעבירות אלה. לפיכך מחק בית משפט קמא את שלושת הסעיפים הנ"ל מן הקובלנה, ועוד הוסיף, שבפרק "העובדות" של הקובלנה, אין פירוט של העובדות המהוות את יסודות שלוש העבירות הנ"ל.

דהיינו, אין בעובדות הקובלנה טענה בדבר כניסה בכוח למקרקעין או אחיזה בהם בכוח, ואין טענה בדבר איומים כלפי הקובל.

גם משום כך יש למחוק עבירות אלה מן הקובלנה.

ח. באשר לסעיף 2(6) של חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**"), הקובע ששימוש בשמו של אדם, בכינוי, ובתמונתו, או בקולו לשם רווח, הינו עבירה פלילית, וסעיף 2(10) של חוק הגנת הפרטיות הקובע, כי פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך של פגיעה בפרטיות מהווה עבירה פלילית:

לעניין זה, מיון בית משפט קמא, שבבסיס הקובלנה עומדת הטענה בדבר זיוף חתימת הקובל על הסכם מתנה להעברת זכויותיו במקרקעין על שם המשיבים, ורישום הזכויות מכוחו בלשכת רישום המקרקעין. ואולם, הקובלנה, כך מציין בית משפט קמא, אינה מפרטת כיצד פעולות אלה מהוות פגיעה בפרטיות של הקובל, ואין בקובלנה פירוט של היסודות העובדתיים המהווים עבירות מכוח חוק הגנת הפרטיות.

ט. עוד מוסיף בית משפט קמא, שסעיף 5 של חוק הגנת הפרטיות קובע, שכל אחת מן הפעולות המפורטות בהוראת סעיף 2 של חוק הגנת הפרטיות, צריכות להתבצע במזיד על מנת להיכנס לגדר "**העבירה הפלילית**", ומדובר ביסוד נפשי של מחשבה פלילית רגילה הכוללת מודעות לטיב ההתנהגות ולהתקיימות הנסיבות.

מצין בית משפט קמא, שהקובל אינו טוען כלל בקובלנה שהמעשים המיוחסים למשיבים נעשו "במזיד" הגם שלפי סעיף 5 של חוק הגנת הפרטיות, מדובר ברכיב מהותי ובלתי נפרד מיסודות העבירה המיוחסים למשיבים.

בהעדר פירוט היסודות העובדתיים והיסוד הנפשי של העבירות, הגיע בית משפט קמא למסקנה, שאין בעובדות הקובלנה כדי לגבש את העבירות המיוחסות בה, מכוח חוק הגנת הפרטיות, ולפיכך, הורה על מחיקתן מן הקובלנה.

בית משפט קמא הוסיף, שהקובל תיקן בעבר את הקובלנה (על ידי הוספת עבירות שאין לדון בהן בהליך מסוג זה), ובתגובתו לבקשת המשיבים לביטול הקובלנה, לא ביקש לקבל הזדמנות שניה לתיקון הקובלנה. לפיכך, הורה בית משפט קמא על ביטול הקובלנה והקובל חויב בהוצאות המשיבים.

י. הקובל-המערער ממאן להשלים עם התוצאה וערעורו מונח בפניו.

לטעמו של המערער, החלטת בית משפט קמא שגויה, הואיל והסייג בדבר אי-הגשת קובלנה בעבירות אלה, אם נעברו כלפי בן משפחה (כהגדרתו בחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991), מתייחס רק לקבוצת העבירות הסמוכות אליו (סעיפים 452, 494, ו- 496), אך לא לכל העבירות המנויות בסעיף 1 של התוספת השנייה.

יתר על כן, לטענת המערער, החלטת בית משפט קמא בסוגיה זו מונעת ממנו כל גישה לערכאות בגין עבירות אלה, ובכך ייגרם לו עוול קשה.

יא. באשר לעבירות לפי סעיף 2(6) ו- 2(10) של חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981, טוען המערער, כי בית משפט קמא התעלם מסעיף 1 של חוק הגנת הפרטיות המאוזכר בהוראות החיקוק שבקובלנה נשוא הדיון.

סעיף 1 הנ"ל קובע כי: **"לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו..."**.

פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(6), היא: **"שימוש בשם אדם... לשם רווח"**. לטעמו של הקובל, הוא פירט את כל העובדות הרלבנטיות לעניין זה, וזאת בסעיף 4 של הקובלנה, דהיינו: **"הקובל טען כי חתימתו ע"ג ההסכם הינה מזויפת ופעולת הזיוף בוצעה ע"י הנאשמים יחד ולחוד"**.

לכן, כך טוען המערער, אין לקבל את קביעת בית משפט קמא לפיה לא פירט הקובל-המערער את היסודות העובדתיים ואת היסוד הנפשי של העבירות לפי חוק הגנת הפרטיות, שכן הקובל-המערער, נתן, לטעמו, פירוט מלא בכל הנוגע לפגיעה בפרטיות שלו, שכן המשיבים ביצעו את המעשה בכוונה ובמזיד מתוך כוונת זדון לזייף את חתימת המערער תוך פגיעה בשמו ופרטיותו.

כמו כן, כך נטען בערעור, בית משפט קמא התעלם מסעיף 2(10) של חוק הגנת הפרטיות וזאת למרות שהמשיבים פרסמו ומסרו דבר שהושג על דרך של פגיעה בפרטיות, משראו לנכון להגיש את בקשת העברת רישום המקרקעין על שמם, ותוך ביצוע פעולות נוספות המתבססות על ההסכם המזויף.

יב. ב"כ המשיבים הגישה בפניו הודעה אליה צורפו נספחים רבים, תוך פירוט כל ההליכים המשפטיים שהתנהלו בין הצדדים, ולרבות התלונות במשטרה, במהלך ארבע השנים האחרונות.

ב"כ המשיבים חוזרת בפניו על הטענות שהגישה לבית משפט קמא בתמיכה לבקשתה לביטול הקובלנה. כמו כן, לטעמה של ב"כ המשיבים, העובדות המתוארות בקובלנה אינן מהוות עבירה. בנוסף, מייחסת ב"כ המשיבים להגשת הקובלנה חוסר תום לב, העלמת עובדות ושימוש לרעה בהליכי משפט מצד הקובל-המערער.

יג. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 11/4/19, חזרו באי כוחם של שני הצדדים על תמצית טיעוניהם. בין היתר טען ב"כ המערער, שבבקשתם לביטול הקובלנה, לא העלו המשיבים את הטענה שהמערער לא רשאי היה להגיש קובלנה בגין עבירות לפי סעיפים 189, 190, ו-192 של החוק בגלל הסייג של **"עבירות שנעברו כלפי בן משפחה"**, ולטענתו, בית משפט קמא ראה לנכון להתייחס לסייג זה, מבלי שהייתה אפשרות לב"כ המערער לטעון בעניין.

יד. ב"כ המערער אישר, שהפסיקה ברובה קובעת שהסייג של "בן משפחה" מתייחס לכל סעיפי חוק העונשין שפורטו בסעיף 1 של התוספת השנייה לחוק סדר הדין הפלילי, אך לטעמו, מצב זה יוצר מצב של "ואקום משפטי" (לאקונה).

כמו כן הלין ב"כ המערער על כך, שלמרות חוות-דעת המעבדה לזיהוי פלילי לפיה, אין התאמה בתכונות הכתיבה בין חתימותיו של המערער לבין החתימה שעל גבי הסכם המתנה, לא מצאה הפרקליטות לנכון להגיש כתב אישום.

כמו כן טען ב"כ המערער, שבית משפט קמא טעה בהכרעתו בכל הנוגע לעבירות שלפי חוק הגנת הפרטיות, הואיל והן היסוד העובדתי הנדרש, והן היסוד הנפשי הנדרש, מתקיימים דהיינו, שימוש בשמו של אדם, וחתימה במקומו שהביאה לנישולו מנכסיו.

לטעמו של ב"כ המערער, אין הוא קושר בקובלנה בין עבירת הזיוף לבין העבירה לפי חוק הגנת הפרטיות, שכן לטענתו, עצם השימוש בשמו של אדם, עשוי להוות בסיס לעבירה לפי חוק הגנת הפרטיות.

וכדברי ב"כ המערער בעמ' 2 לפרוט': **"העקרון לא זיוף אלא חוק הגנת הפרטיות, שימוש בשמו ללא ידיעתו, חתימה על הסכם, זה שמו, זה הוא, זה שימוש בשמו, לדעתי. שנית, זה במזיד, שלישית, יש טובת הנאה שם"**.

עוד הדגיש ב"כ המערער, שהמשיבים לא הסתפקו בשימוש בשמו של אדם, אלא אף רשמו עסקת מקרקעין כביכול והעבירו את הנכסים על שמם.

טו. ב"כ המשיבים לעומת זאת ביקשה לאמץ את החלטת בית משפט קמא, והוסיפה והצביעה על ההליכים השונים הרבים שהתנהלו עד כה בין הצדדים, נוכח המחלוקת הנטושה ביניהם.

באשר לטענות המערער בנוגע לעבירות לפי חוק הגנת הפרטיות, טענה ב"כ המשיבים, שכלל אין בקובלנה עובדות המבססות טענה של פגיעה בפרטיות, ואין פירוט המסביר כיצד הזיוף פגע בפרטיותו של המערער.

טז. לאחר שנתנו דעתנו לקובלנה הפרטית המתוקנת, לטענות הצדדים בפני בית משפט קמא, החלטתו של

בית משפט קמא, הודעת הערעור, הודעת ב"כ המשיבים על מצורפיה, וטיעוניהם בעל-פה של ב"כ שני הצדדים בישיבת 11/4/19, מסקנתנו היא שאין הצדקה להתערב בהחלטת בית משפט קמא ודין הערעור להידחות.

יז. באשר לעבירות שמייחס המערער למשיבים לפי סעיף 414 של החוק (סעיף הגדרות), סעיף 415 (קבלת דבר במרמה), סעיף 418 (זיוף) וסעיף 420 של החוק (שימוש במסמך מזויף), אין חולק, שסעיפים אלה אינם מופיעים כלל בסעיף 1 של התוספת השנייה בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, ופשיטא, שאין להגיש בגין קובלנה פלילית פרטית, והערעור אף אינו מתייחס לסעיפים אלה.

יח. באשר להוראות החיקוק: סעיף 189 של החוק (כניסה בכוח), סעיף 190 (אחיזת מקרקעין בכוח) וסעיף 192 (איומים), הרי לא פורטו בגוף הקובלנה העובדות הנדרשות על-מנת לבסס את האישום הנטען על-פי סעיפים אלה.

אולם, מעבר לכך, וזהו העיקר: עיון בסעיף 1 של התוספת השנייה מעלה, כי לאחר הסעיפים מתוך חוק העונשין אשר צוינו ופורטו באותו סעיף, נכתב: **"למעט עבירות כאמור, שנעברו כלפי בן משפחה"**.

סייג זה חל לגבי **כל** הסעיפים שפורטו בסעיף 1 של התוספת השנייה, ובהם, בין היתר, גם הסעיפים 189, 190, 192, שעליהם מתבסס המערער בקובלנה. ועיינו:

"עבירות לפי סעיף 189, 190, 192, 194, 196, 223, 334, 336, רישא, 379, 380, 447, זולת אם נעברה העבירה כשהעבריין נושא נשק חם או קר, 452, 494 ו- 496 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ולמעט עבירות כאמור, שנעברו כלפי בן משפחה; לעניין זה, "בן משפחה" - כהגדרתו בחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991"; (ההדגשה שלנו).

יט. נוסף, שביט משפט השלום בכפר סבא התייחס לכך בק"פ (כ"ס) 59935-05-12 **אביר נ' אביר** (6/11/14):

"התיבה המסייגת "עבירות שנעברו כלפי בן משפחה" מתייחסת למכלול העבירות המנויות בתוספת השנייה, הואיל ומקום בו ביקש המחוקק לסייג קבוצת עבירות נפרדת - עשה זאת באמצעות מתן דגש מיוחד לנסיבות רלבנטיות לאותו סוג עבירות (תקיפה, תקיפה חבלנית, והשגת גבול), דוגמת "זולת אם נעברה העבירה כשהעבריין נושא נשק חם או קר", ותוך חיבור בין הנסיבה המיוחדת לאותן עבירות דווקא- לבין ציון סעיפי העבירות. עם זאת, בנוגע לנסיבה שעניינה "בן משפחה" לא זו בלבד שאין כל אינדיקציה

כי מדובר רק בשלוש העבירות הסמוכות לה, קל וחומר לאור המילים "עבירות כאמור" המצביעות על מכלול העבירות שהוזכרו קודם לכן, אלא שאף בדיקה עניינית מעלה כי אין בעבירות אלה כל רלבנטיות להיותן מבוצעות כלפי "בן משפחה" דווקא (מדובר בעבירות כניסה לשטח חקלאי, גילוי סוד מקצועי, והיזק בזדון).

מבחינה מהותית, קיים רציונל בסייג של ביצוע כלפי "בן משפחה" דווקא בעבירות שברישא הסעיף, העוסקות בשימוש בכוח, בין היתר על רקע אחיזה במקרקעין, ובאלימות פיזית, באופן המתיישב לא אחת, עם סכסוכים משפחתיים על רקע רכוש וירושה, ובאופן המצדיק קיום ההליך שלא במסגרת קובלנה פרטית, בשל רגישות מיוחדת ומורכבות הקיימת בנסיבות אלה".

בהיות המערער אביהם של המשיבים, משמע "בן משפחה", אין באפשרותו להגיש נגדם קובלנה על בסיס הסעיפים 180, 190, 192 של חוק העונשין, ובדין הורה בית משפט קמא על מחיקתם של סעיפים אלה מן הקובלנה.

אין לקבל את טענת ב"כ המערער לפיה נפגעה זכותו לטעון בעניין זה בפני בית משפט קמא (הואיל והטענה בדבר סייג של בן משפחה לא נטענה בבקשת ביטול הקובלנה שהגישה ב"כ המשיבים), שכן מדובר בטענה משפטית מובהקת ועמדה לרשותו של ב"כ המערער האפשרות לטעון בפניו הן בהודעת הערעור, והן בשעת הטיעון בעל-פה את כל הטענות שהיה בדעתו להעלות בסוגיה זו, כפי שהדבר אכן נעשה בפועל.

כ'. המערער מפנה לפרק הוראות החוק שבקובלנה לסעיף 1 של חוק הגנת הפרטיות: **"לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו"**.

סעיף 2 של חוק הגנת הפרטיות מפרט "פגיעה בפרטיות מהי".

סעיף 2(6) של חוק הגנת הפרטיות, שעליו מתבסס המערער בקובלנה, מצוין: **"שימוש בשם אדם, בכינויו, בתמונתו, או בקולו, לשם רווח"**.

סעיף 2(10), שגם עליו מתבסס המערער, מצוין: **"פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות לפי פסקאות (1) עד (7) או (9)"**.

לטענת ב"כ המערער, העובדה שהמשיבים מסרו את הסכם המתנה, שעליו מתנוססת, לטענתו, חתימתו המזויפת של המערער לרשויות, מהווה פגיעה בפרטיותו, בשילוב העובדה שהמשיבים עשו שימוש בהסכם לרישום נכסי המקרקעין של המערער על שמם.

בכך מתקיים, לטעמו של ב"כ המערער, האמור בסעיף 2(6) של חוק הגנת הפרטיות: שימוש בשם אדם לשם רווח, ולרבות, מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות (סעיף 2(10)) של חוק הגנת הפרטיות.

כא. אנו סבורים, שבדין הורה בית משפט קמא גם על מחיקת הסעיפים מתוך חוק הגנת הפרטיות מן הקובלנה.

אף **בהנחה** שמסירת הסכם המתנה לרשויות, ורישום הנכסים על שם המשיבים על בסיס הסכם המתנה, הם בגדר פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 2(6) וסעיף 2(10) של חוק הגנת הפרטיות, כפי טענתו של ב"כ המערער, אין בכך בנסיבות העניין שבתיק זה, כדי לסייע בידי המערער.

כב. נסביר: ניסיונו של המערער לבסס את הקובלנה על סעיפים מתוך חוק הגנת הפרטיות, נועדה למעשה לעקוף את חסימתו מלבסס את הקובלנה על העבירות של קבלת דבר במרמה, זיוף ועשית שימוש במסמך מזויף.

טענת המערער היא שהמשיבים זייפו את חתימתו על הסכם המתנה, וכי הם הגישו את המסמך המזויף לרשויות, והעבירו על בסיס המסמך המזויף את נכסי המערער לבעלותם. אלה העובדות שעל המערער להוכיח ברצותו לבסס את טענתו על כך שהמשיבים פגעו בפרטיותו **ללא הסכמתו** (סעיף 1 של חוק הגנת הפרטיות), דהיינו, שהמשיבים עשו שימוש בשמו לשם רווח ומסרו לרשויות את המסמך המזויף, שהושג בדרכן של פגיעה בפרטיות.

משמע: על מנת שניתן יהיה לקבוע האם יש להרשיע את המשיבים לפי סעיפי החוק להגנת הפרטיות, **אין מנוס** מלשמוע ראיות, לדון ולהכריע, בשאלה העיקרית והיא: האם זייפו המשיבים את חתימת המערער על הסכם המתנה, והאם עשו שימוש במסמך המזויף, וזאת לביסוס טענתו של המערער שהפגיעה בפרטיותו נעשתה **שלא בהסכמתו**, כנדרש בסעיף 1 של החוק.

ואולם, כזכור, אין חולק על כך שעבירות הזיוף, שימוש במסמך מזויף, וקבלת דבר במרמה **אינן מנויות ברשימה הסגורה** של העבירות שניתן לדון בהן במסגרת קובלנה פלילית פרטית, כעולה מסעיף 1 של התוספת השנייה.

משמע, ניסיונו של המערער להתבסס על העבירות לפי החוק להגנת הפרטיות, הוא ניסיון לעקוף את ההוראה המונעת על פי חוק את הדיון בעבירות זיוף, שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה.

אין להתיר זאת, שהרי לא בכדי הגביל המחוקק את הדיון בעבירות במסגרת קובלנה פלילית פרטית לעבירות שאינן מן החמורות בספר החוקים.

כג. בטיעונו בפנינו מיום 11/4/19, טען ב"כ המערער, בין היתר: **"יש כאן ואקום משפטי"** (עמ' 2 לפרוט'). תשובתנו על כך, שאין המדובר בלקונה, כי אם בהסדר שלילי, משמע: המחוקק התיר אפשרות מוגבלת לנקיטת הליך פלילי על ידי הפרט (במובחן מן המדינה), בעבירות לפי חוק העונשין, המופיעות ברשימה הסגורה שבסעיף 1 של התוספת השנייה.

מכאן, שאין להתיר עקיפת הסייג על דרך ניסיון להסתמך על עבירה לפי חוק הגנת הפרטיות, שתוביל **בהכרח**

לדין בסוגיית הזיוף, שאין לדון בה במסגרת קובלנה פלילית, והרי אין תקומה לעבירה לפי חוק הגנת הפרטיות שמייחס המערער למשיבים, ללא דיון בטענות הזיוף, שעה שהמערער טוען, שפרטיותו נפגעה שלא בהסכמתו משזיפה חתימתו על ההסכם.

כד. לעניין ההגבלה בהגשת קובלנה פלילית רק לאותם סעיפים הקבועים בסעיף 1 של התוספת השנייה, אנו מפנים לדבריו של כב' השופט א' לוי ז"ל ב-רע"פ 10857/08 אבו סוכון נגד מדינת ישראל (20/8/09) פסקה 7:

7." נקודת האיזון שמצא המחוקק לכל אלה - מעלותיה של הקובלנה מחד והקשיים שהיא מעוררת מאידך - נמצאה בהגבלתה למקרים הקבועים בחוק. אכן, "המחוקק בחר לאמץ את הקובלנה הפרטית בגבולותיה. הוא עשה זאת בצורה מבוקרת תוך הצבת בלמים ואיזונים (checks & balances). הוא הגביל את הזכות לקובלנה הפרטית רק למקרים המוגדרים. באלה נתן ערובה לפרט כנגד אי-הפעלת הסמכות של התביעה הכללית" (פרשת שוברט, בעמ' 146). כך למשל, האפשרות להגשתה של קובלנה הוגבלה לרשימת עבירות ספציפיות המנויות בחוק, ועיון בהן מלמד כי המדובר בעבירות שאינן מן החמורות שבספר החוקים (ע"פ 2124/91 רון נ' כור, פ"ד מז(5) 296, 299 (1993)).
(ההדגשה שלנו).

כה. לבסוף נעיר, שלמעשה די בעיון **בעובדות** שמפרט המערער בקובלנה המתוקנת על מנת להיווכח שהמערער מתמקד בטענת הזיוף שהוא מייחס למשיבים ופעולות רישום המקרקעין, בהסתמך על ההסכם הנושא את חתימתו המזויפת.

כמודגש כבר לעיל, עבירת הזיוף כלל אינה מנויה בסעיף 1 של התוספת השנייה וממילא אין לדון בה כלל במסגרת קובלנה פלילית פרטית.

אין המערער מציין בקובלנה עובדות שעשויות להיות רלוונטיות לעבירות לפי חוק הגנת הפרטיות, וכפי שגם העיר בית משפט קמא בהחלטתו, הגם שהמערער הגיש קובלנה מתוקנת, הוא **נמנע** מלבקש, במסגרת תגובתו לבקשה לביטול הקובלנה, לקבל הזדמנות לתקן את הקובלנה פעם נוספת.

כו. על יסוד כל האמור לעיל, שוכנענו שלא נפל פגם בהחלטתו של בית משפט קמא ולפיכך אנו מורים על דחייתו של הערעור.

בנסיבות העניין, אין צו להוצאות בערכאת הערעור.

כז. באי כוחם של שני הצדדים הותרו לשיקול דעתנו את האפשרות להמצאת פסק דין בדואר ואנו מורים
למזכירות בית המשפט להמציא את העתק פסק הדין אל:

(1) ב"כ המערער: עו"ד סוהיל דכוור, מעיליא.

(2) ב"כ המשיבים: עו"ד ג'יהאן עבדאלחק-חמדן, ירכא.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ט, 15 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.

יגאל גריל, שופט עמית [אב"ד] ברכה בר-זיו, שופטת כמאל סעב, שופט